

što bi pitala prolaznike da si slučajno sfinga

delimir rešicki

I

tvoja je put
tvoj jedini razgovorljivi demant
na njoj su jantarne piste uzletišta
ljetne bazilike, usamljene
pješčane staze gravirane u sporom dahu oleandra,
tu mrtvi obljubljuju svoj tamni
amfetaminski san
čim na pokisle skaline
zakorače sjenama svojih sićušnih stopala.

spavao sam noćas
na madežima od spaljenih cigareta
ugašenih na koži šesnaestogodišnje djevojčice
koja je svoje ruke
skrila u ključaonicu dnevne sobe
s plišanim tragovima bogorodice
na okomitim zidovima mora.

kroz deset dana
ukrao sam janku leskovaru
svu lovu koju je čuvao pod jastukom
zato što nije zamnom
htio lijepo i glasno ponoviti:

neka ne raste više to pakosno žito!
neka ne raste više to pakosno žito!

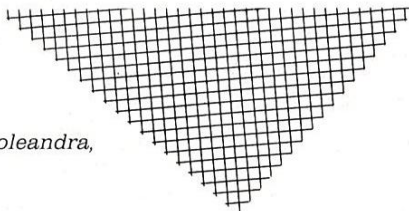
II

koliko smo brzo vozili
kada je mjesečina počela jecati
pod kotačima kao razmazani uzavreli med
na tvome trbuhu benzin propovijeda
mračne trezore modre, ledene vatre.
kažeš mi
ja sam samo tiha bol u očima,
pod ove sobe auto — karta
preslikan san o šibanju i šamaranju
žarulja na početku večeri
beduini ti spori menageri
od kojih su ostale samo usne
u zimskome zraku neka skriveni u plahnama
usisavaju sav grog s te tvoje kože
nemoj zaboga umrijeti od studeni
pomisli samo na sve one kojima je
kružnica oka
darling clementine
bila otrovno vjenčano brašno.

III

za N.

na svome prošlogodišnjem londonskom koncertu
pjevač skupine skinny puppy
zaklao je na stageu psa i njegovo meso
bacao u publiku.
antika, taj trag udarca na vječitom pubisu
demonstriranoga proljeća u tvojoj kosi.
obeščašćeni maslinici i
nakostriješeno trsje!
zaspri samo jednom sa
svojim materinim jezikom i
vidjeti ćeš što će ostati
od ribarskih barki ujutro, anđele.
poljubite marionetne oči. u zraku
ponad sebe ona nema nikoga.
kada pod smrznutim snijegom
pomakneš zavjesu od šumskih jagoda
netko u sebi izgovori ovu mantru:
ja vjerujem u woodoo
uzimam iglu. žmireći je zabadam u
telefonski imenik

*

s prozora
vidiš karoce kako k večernjem nebu kreću na put
dug jednu mirnu, bijelu, usporenu cigaretu.

što bi sada pitala prolaznike
da si slučajno sfinga?

IV

u stripu se tucaju
nactani ljudi, napisao je
plotun zagledan u porub tvoje haljine
učeci razigrane crve astronomiji
u staklenim kovčezima u proročanskim urnama
gdje miriše sol kavader nema sjene samo
udaljene barke trepere u osunčanom
proscenciju oka.
ispricao sam ti priču, operi me.

V

ah venecijanče, zašto si opet sklopio knjigu?

velika je ljubav naposljetku čista hemofilija
rekao si moj supruže, dijademo
moja ustalasana vječnosti oblak od čavala
tvoje je stakleno srce.

zašto sam izgovorio baš to
što sam ti morao reći.
zbog školjke, ne tu ne poznejem nikoga.

osjećamo li zaustavljeni zidni sat i ja
bar na trenutak isti strah pita familija.

što kaže jedan a što drugi
kada u potpunome mraku
nabasamo ispruženim prstima
na tvoje lice i poljubimo ti uho.
kloaka, barok, prašina i sve njene izbrojive
tautologije nemaju više na čemu
ispisati svoje dvosmislene potjernice.
zato bježi, bježi venecijanče

ne bih rekao kako sam pametniji od borova
brži od tebe koji u obrnutom smjeru od
kazaljke koračaš unatrag kao
silikonsko sunce.

VI

(memoari stiksa)

ne boj se, ne boj.
ja čuvam sve puteve. ja sam srž, monada, mignon,
poslušni air — condition, ja sam uistinu sve, tvoja
bjelina, cicciolina ilona.
ja ću ti, ne brini, staviti zlatan novčić
u usta kada budeš plovila prijeko
da imaš čime platiti splavare
ne boj se, ne boj
crno-žuta monarhijo
neka se dime usplahireni falusi
ponad tvojih pješćanih karličnih psalama
ti i ja kucamo o Llano, ti i ja znamo
što pričaju oblaci kada im spustimo ruke
na raskrvavljene pelene.
svi znaju da je igra namještena
bogati postaju bogatijima
siromašni siromašnjima pa na kraju
u ritama kroz ušicu igle na audiciju u
pretovarenim remorkerima ne boj se,
ne boj ilona, ja sam stražar, imam budne
svijetleće oči od ametista, ja sam sve,
moje su ruke kula stražara, ja sam
dušo tvoja bjelina
tvoja moskva
tvoja vlažna
mudra koalicija.

